

ANDREJ CAPOBIANCO

Kdo je ubil SEKS?

Dan tragedije, ura dogodka

Tri vrste človeških krikov

Prvi kriki, ki sem jih zaslišal, so bili nedvomno navijaški. Prihajali so iz treh ali štirih stanovanj z vseh strani ulice. Nekaj živalskih krikov navdušenja, vsaj en jezen *jebemti*. Čeprav se mi je mudilo domov, sem ustavil skiro in pogledal proti najbližjemu odprtemu oknu. Vznemirjeni moški glasovi, zeleni sev televizorja, vzhičen komentator. »Mojstrski zadetek!« Prekril sem si ušesa, da ne bi slišal, katera ekipa je zabila gol. Kadar gledam posnetke tekem, nočem poznati rezultata.

Ko so glasovi potihnili, sem skiro ponovno zagnal. Bil sem edini udeleženec prometa na mestni aveniji, ki vodi do ljubljanske opere. Takrat sem v daljavi zaslišal tisti srce parajoči krik, ki z navijaštvom ni imel nič skupnega. Ljudje smo živali; instinktivno dojamemo najgloblji pomen krikov. Celo najstrastnejši navijač globoko v sebi ve, da je nogomet le igra. Tisti dolgi *aaaaaah!* ni bil izraz športne strasti. Bil je veliko bolj nujen, atavističen. Krik življenja in smrti.

Ne vem, ali je v glasu ženske, ki pada iz šestega nadstropja, mogoče zaznati Dopplerjev pojav. Zdelo se mi je, da sem ga. Modulacija glasu se je spreminjala. Kratek krik je prekinil zvok, ki bi ga opisal – naj mi pokojna oprost – kot zvok padca težkega žaklja krompirja. Če sem ga v resnici sploh slišal, seveda. Dopuščam možnost, da ga je kasneje ustvaril moj pomanjkljivi spomin. Človeški možgani so nezanesljiva mojstrovina.

Sledila je tišina. Oziroma utrip napol speče Ljubljane, v kateri so športni navdušenci spremljali finale Lige prvakov.

Zastal sem in zaskrbljeno poslušal v noč. Takoj me je prevzel občutek, da sem ga polomil. Prezgodaj sem zapustil izvidnico.

Tretji krik je sledil le nekaj sekund za drugim, ki mi v glavi odmeva še danes. Bil je klic na pomoč. Žival, ki poziva druge živali, naj čim prej pritečejo k njej. Obrnil sem skiro, zdrvel nazaj po ulici, prečkal križišče in se namenil proti vhodu stavbe, ki sem jo prej več ur nadziral. Na ulici, kjer je živela oseba, ki sem jo že cel dan zasledoval, ni bilo videti nikogar. Oddahnil sem se in pomislil, da se morda motim. Krik ni mogel biti povezan z mano in z mojo nalogo.

Ponovno sem lahko slišal žensko, ki je vedno bolj obupano klicala na pomoč. Njeni klici so bili zdaj bistveno glasnejši, prihajali so izza vogala stavbe, iz parka, približno od tam, kjer je bil parkiran avto, iz katerega sem še pred nekaj minutami opazoval vhod v meščanski blok.

Spustil sem skiro in obotavljaje se pridrobil do kričave rdečelaske. V senci pred nama je ležalo človeško telo. Obraza se ni dalo videti, oseba v majici in kratkih hlačah je z iztegnjenimi rokami nepremično ležala na trebuhu.

Danes vem, da nikoli ne bom detektiv ali inšpektor. Takoj sem odvrnil pogled. Namesto da bi začel opazovati in iskati pomembne detajle, sem zamižal. Kljub temu da sem trdno stiskal oči, ali pa morda ravno zato, se mi je podoba prizora za vselej vtisnila v spomin.

Ženska, ki je pozivala na pomoč, je stopila do nesrečnice, ki je očitno priletela z višav. »Zdravnika, pokličite zdravnika!« je vpila name. Še preden sem iz žepa izvlekel telefon, je z druge strani ulice pritekel moški srednjih let.

»Sem že poklical rešilca!« je zavpil. »Ne dotikajte se je!« je ostro ukazal ženski, ki je zdaj klečala in ponesrečenko držala za roko.

»Še se premika,« je zamrmrala ženska.

»Umaknite se, zdravnik sem!« ji je ukazal moški.

Pokleknil je pred ležečo žensko in zakril pogled nanjo, za kar sem mu bil globoko hvaležen. Po dolgi tišini je odkimal. »Ne premika se več.«

Čeprav nisem videl njenega obraza, sem dobro vedel, kdo je bosa ponesrečenka z dolgimi nogami, ki je nepremično ležala na tleh: Lara Šmit, vodja stranke SEKS. Ženska, ki sem ji posvetil zadnja dva dneva svojega življenja. Ali natančneje – zadnja dva dneva *njenega* življenja.

V nenavadno topli majski noči me je oblil mrzel pot. »Zajebal sem,« sem si prišepnil. »Fikačeva bo besna name.« Segel sem po telefon in jo poklical.

* * *

Dva dni pred tragedijo

Primorski vihar

Moj prvi teden na agenciji Oculus Falco je bil živ dolgčas. Prekladal sem papirje, se znojil v neklimatizirani pisarni in čakal na konec izmene. Potem pa je skozi starinska vhodna vrata stopila ona.

Ni ji bilo prijetno, to sem takoj opazil. Ne samo zaradi pompoznih zvončkov, ki so naznanjali vstop redkih obiskovalcev; kot bi človek zakorakal v starinarno, katere lastnik v sosednji sobi preučuje dragocene rokopise. Očitno je bilo, da ni naša stranka – videti je bila preveč samozavestna, čeprav jo je hkrati pestila vidna zadrega nekoga, ki prvič vstopa v neznan prostor. Zdela se mi je ponižno ponosna, veselo melanholična, zagrenjeno brezskrbna. Živi oksimoron.

Pozdravila me je in se nasmehnila v slogu ženske, ki išče toaleta v javnem lokalu, v katerem nima namena ničesar naročiti. Jovana, ki je sedel na drugi strani skupnih prostorov, sploh ni opazila. Razporeditev pisarn ni bila najbolj posrečena. Knjižne police, ki naj bi delile naše delovne postaje, k temu niso prav nič pripomogle. Stara meščanska hiša, last bratov Jovana in Tita, je že deset let služila kot neprimeren sedež njune zasebne detektivske agencije.

Naključnih mimoidočih na tej stranski ulici mirnega predela Viča ni bilo. Če sem iskren, za nas Rimljane ‚nemirnih‘ predelov v mali provincialni Ljubljani sploh ni. Obstajajo samo bolj ali manj obljudene ceste. Tit mi je zagotavljal, da je diskretnost pri našem poslu primarnega pomena in da je naša lokacija zato naravnost idealna. »Kdor nas obišče, dobro ve,

zakaj je tu. Slučajne stranke v tem poslu ne obstajajo,« mi je zagotavljal v pomenljivem tonu, kakor da bi mi razkril veliko skrivnost poklica zasebnega detektiva.

»Razgovori za administrativno sodelavko se začnejo po drugi uri,« je zavpil Jovan. Pogleda sploh ni odtrgal od računalnika. Domneval sem, da spet mešetari s konjskimi dirkami v Italiji ali petelinjimi boji v Indoneziji. Stavil je na vse, kar se je premikalo, borilo in na kakršenkoli način tekmovalo. Pod pogojem, seveda, da je nekdo nekje na medmrežju v povezavi s tem objavil kvoto. Agencija je bila zanj dolgočasen hobi, s katerim se je ukvarjal po spletu družinskih okoliščin.

Mlada ženska je skrčila prste desnice, razen sredinca, ki je ostal iztegnjen, nato pa gesto naglo preoblikovala v odprto, vljudno mahajočo dlan. Preden je Jovanu utegnila odgovoriti, je iz sosednje pisarne prišel njegov starejši brat Tit. Zadevo je vzel v svoje roke.

»Kakšna tajnica neki! Gospa – ali gospodična – je prišla na razgovor za odprto delovno mesto ... detektivke. Poleg tega smo oglas za tajnico umaknili s spleta.«

Jovan je nejevoljno odvrnil pogled od zaslona in ga namenil obiskovalki. Dvignil je obrvi, očitno je bil zadovoljen s tem, kar je videl. Ženska, ki je stala pred nami, ni bila lepotica, toda žarčila je nekaj, kar bi v manj politično korektnih časih lahko opredelil kot živalski magnetizem. Očiten, a hkrati elegantno diskreten, vpadljivi rdeči obleki navkljub. Bila je tiste vrste ženska, ki se zdi sogovorniku z vsakim dodatnim pogledom zanimivejša. Že po nekaj minutah veliko bolj od kakšne lepotice, ki nam moškim takoj pade v oči. Stara je bila okoli petintrideset let, morda kakšno leto več, imela je atletsko postavo in spete svetlo rjave lase.

Tit ji je stopil naproti z iztegnjeno roko.

»Dober dan in dobrodošla! Jaz sem Tit in ta šovinst tu je moj bratec Jovan. Midva sva lastnika prestižne detektivske agencije Oculus Falco.«

Ob izbiri besede *prestizhne* ironije v Titovem glasu žal nisem zaznal.

»Kakšen šovinist neki,« je zamomljal mlajši brat. »Zelo rad imam ženske ... in jih tudi globoko spoštujem.«

Tvoje spoštovanje ne seže globlje od petnajstih centimetrov, sem si mislil. Kljub temu da je že zdavnaj dopolnil štirideset let, je bil še vedno ujet v vlogo neodgovornega brezskrbnega mladeniča. Stave, ženske, veselje, dolgo nič in potem agencija. V natanko tem vrstnem redu.

»Glede šovinista ne vem ...« je pripomnila ženska. »Seksist pa prav gotovo.«

Tit se je zakrohotal. Na moje presenečenje niti Jovan ni bil videti vznejevoljen. Izzivi so mu bili všeč.

»Olalà! Predrzna in dlakoepska, take rabimo. In vi ste?«

»Fikač. Anita Fikač. Me veseli, da imam priložnost spoznati znamenita brata Sokolič.«

Tit in Jovan sta zadovoljno prikimala. Očitno sem samo jaz ujel zafrkljivi podton besede *znamenita*.

Anita Fikač se je obrnila proti meni. »In kdo je ta temačni mladenič?«

»Tulli, Rado Tulli,« sem odgovoril, posnemajoč njen bondovski slog.

»Kakšno kul ime! Zveni precej bolj detektivsko od mojega.« Tokrat je bil šaljivi ton precej bolj očiten.

»To je naš rimski pripravnik,« je pojasnil Tit. »Njegova mama – najina sestrična – je Slovenka, oče Italijan. Odraščal je v Rimu. Diplomiran ... Iz česa že si lani diplomiral?«

»Iz prava na rimski univerzi,« sem odgovoril malce preponosno.

Jovan me je znal hitro postaviti na svoje mesto. »Rado je rimski pravnik ... trenutno brezposeln rimski pravnik, če smo natančni. Čez poletje nam bo malo pomagal spraviti v red arhive.«

Prvič sem slišal konkreten opis svojih delovnih nalog. Preden sem začel delo, sta mi obljubljala, da me bosta priučila svojega poklica. Po potrebi naj bi pomagal tudi pri pripravi pravnih mnenj. Zdaj pa se niti nista več spomnila, da sem diplomirani pravnik. Po tednu dela v agenciji sem se že sprijaznil z dejstvom, da bom poletje preživel v vlogi administrativnega sodelavca. Tajnice. Ali tajnika, da ne bom seksističen.

Kako neverjetno sem se motil!

»Kako je lahko brezposeln, če pa dela pri vas?« se je čudila Fikačeva.

»Dela ... No, recimo, da nam honorarno malo pomaga,« je obrazložil Jovan. Hkrati je z roko pokazal, naj se preselimo v sosednjo pisarno.

Počutil sem se ponižanega. Mojo zadrego je razbrala samo ona.

»No, potem pa sva tukaj brezposelna dva,« je rekla in mi pomežiknila, kakor da bi bila stara znanca, ki skrivoma prezirata svoja naduta delodajalca.

Od tistega trenutka sem brezpogojno navijal zanjo.

»Bomo še videli, koliko je v tej sobi brezposelnih,« je rekel Tit.

Kot da jih je bilo ne vem koliko, teh razgovorov, sem si mislil. Za zaposlitev v agenciji ni bilo ravno gneče. Razpis na naši spletni strani je bil odprt že šest mesecev. Kolikor sem vedel, razen Tita in Jovana v agenciji nikoli ni bil zaposlen nihče drug. Celo čistilke so tja izjemno redko zahajale, na veliko veselje pajkov po kotih.

Tit in Jovan sta Fikačevi galantno ponudila stol in se nato usedla na nasprotno stran mize. To je bil signal, da se bo pogovor nadaljeval v bolj uradni obliki. Domneval sem, da moja prisotnost ni več zaželeno. Jovan me je poslal po sok, toda Tit me je nepričakovano povabil, naj se bratoma pridružim v vlogi tretjega člana komisije. Prvič v življenju sem med razgovorom za službo sedel na strani izpraševalcev.

Mučil sem se s steklenico soka, ki je nikakor nisem mogel odpreti.

»Kar vztrajaj, Rado,« me je vzpodbujal Tit in se smehljaj. Vedel sem, da bo sledila ena njegovih obupnih šal.

»V tretje gre Rado,« je ponosno izustil, ko mi je končno uspelo. Glasno se je zasmel. Iz tiskalnika je vzel njen življenjepis in ga položil predse. Jovan je zoprno zamomljal: »A je res treba?«, jaz sem se vljudno nasmehnil, ona pa je dobrovoljno opazovala.

»Torej, Fikač Anita ... rojena v Novi Gorici ... Stara ... letnice rojstva ni ...«

Dvignil je pogled v pričakovanju, da ga bo dopolnila. Ona se ni pustila motiti in se je še naprej molče smehljala. Če bi nasmeški govorili angleško, bi tisti sporočal *none of your fucking business*.

»Vsekakor mlada,« je malce v zadregi pripomnil Jovan.

Tit je bral dalje. »Po poklicu kriminalistka, do lani zaposlena kot inšpektorica na policiji ...«

»Tako je,« je pripomnila Fikačeva, ki je očitno čakala na konkretno vprašanje in dodatnih informacij o sebi ni imela namena spontano podajati. Poklicna deformacija.

»V življenjepisu nič ne piše o tem, kaj ste počeli zadnjih deset mesecev,« je netaktno pripomnil Jovan.

»Beseda ‚brezposelna‘ na ceveju ne izpade najbolj seksi,« je odgovorila in se še naprej smehljala. Izpraševala sta Tit in Jovan, toda potek razgovora je vodila ona.

»Briljantna študentka, bliskovita kariera pri policiji ... In potem nenadoma ... doma,« je po nekaj trenutkih tišine povzel Tit.

»Očitno bolj direktnih vprašanj ne boste postavljali,« se je predrzno pošalila. »Želite vedeti, zakaj so me odpustili?«

Tit se je popraskal po licu, Jovan je prikimal.

»Uradna verzija: na družbenih omrežjih sem se neprimerno izražala. Lahko bi vam potarnala, da sem žrtev kulture zavračanja, a ne bom.«

»Ne boste, ker ...?« mi je ušlo. Brata sta se presenečeno ozrla k meni, pričakovala sta, da bom molčeči član komisije. Pa sem res obmolknil.

Odgovorila je z vprašanjem: »Kaj vi mislite?«

Brata sta se ponovno zastrmela vame. Tokrat mi s pogledom nista sporočala, naj bom tiho, temveč da naj kar lepo odgovorim. Kaj pa sem se vmešaval v zadeve, ki se me ne tičejo.

»Morda zato, ker je uradna verzija popolnoma ... irelevantna?«

»Fant je bister,« je rekla Fikačeva in se s kazalcem dotaknila senca.

»In kakšna je neuradna verzija?« je še naprej drezal Tit.

»Nos sem vtaknila tja, kamor ne bi smela.«

Prekrižala je roke na prsih, o zadevi ni nameravala dodati niti besedice več.

Ustrašil sem se, da jo bo njen zadnji odgovor pokopal, toda Tit in Jovan sta zadovoljno prikimavala – kot bi jima povedala, da je prejela odlikovanje za hrabrost.

Tit je začel hvaliti njene profesionalne kvalifikacije, Jovana pa je zanimalo, s čim se je ukvarjala, ko je bila brezposelna.

»Zgodaj sem hodila spat,« je reže se odvrnila.

Sodeč po dveh začudenih obrazih, sem le jaz prepoznal citat Roberta De Nira iz filma *Bilo je nekoč v Ameriki*.

Ko se je zavedela, da je udarila mimo, se je zresnila. »No, ja, iskala sem službo in pridobila licenco zasebne detektivke. Zato sem danes tukaj.«

Zdaj smo kimali vsi trije.

Tit je globoko vdihnil, nerad je postavil naslednje vprašanje. »Odlično, detektivska licenca je seveda osnovni pogoj za zaposlitev pri nas. Vendar pa ste vi po poklicu kriminalistka – ali veste, s čim se ukvarja naša agencija?«

»Seveda!« je odgovorila s hlinjenim navdušenjem. »S ponarejenimi potnimi stroški, bolnišničnimi staleži, zavarovalniškimi goljufijami, ljubosumnimi ženami. Če imate res srečo, potem še s pograšanimi osebami.«

Tit in Jovan sta jo sumničavo gledala, tokrat sta vendarle zavohala, da ju vleče za nos.

Skomignila je z rameni. »Glejte, nekako se je treba preživljati. Tudi vidva nista ravno navdušena nad tem, kar počneta, a ne?«

Spet sem dobil občutek, da je šla čez rob in da jo bo predrznost stala službe. Nič čudnega, da je bila brezposelna, na razgovore se je očitno pripravljala v skladu s priporočili priročnika z naslovom *Kako se obnašati na razgovoru za delovno mesto, ki si ga ne želite*.

Tit jo je gledal kakor nogometni sodnik, ki razmišlja, ali bi izvil rdeči karton ali ne. Rešila se je v kot. »Glejte, če me boste zaposlili, vam ne bo žal, od sebe bom dala vse, pri vseh nalogah, ki mi jih boste zaupali.« Sprva sem ji bil hvaležen, da ni uporabila dvojine in me je obravnavala kot polnopravnega predstavnika agencije. Potem pa mi je kapnilo, da Primorci dvojine pogosto ne uporabljajo.

Sodeč po njegovem izrazu, Tita ni prepričala.

»Zdaj pa najbolj pomembno vprašanje,« je napovedal, »pri katerem so pogrnilo vsi vaši predhodniki in predhodnice.«

Vzel si je čas, malce preveč pompozno za moj okus. Jovan ga je opazoval s skeptičnim nasmeškom. Vsem je bilo jasno, da Tit naklada. Pri tem vprašanju ni pogrnil nihče, saj za delovno mesto sploh še ni bilo nobenega kandidata.

Starejši brat je globoko vdihnil in končno vprašal: »Kaj veste o nas in naši agenciji?«

Fikačeva je izdihnila – zdelo se mi je, da posnema Tita. Nato je izlila svoj tok zavesti. James Joyce bi bil ponosen nanjo.

»Ime agencije ste izumili vi.« Z glavo je pokazala na Tita. »Gre za igriv prevod vajinega priimka, Sokolič, ki vsebuje tako besedo sokol – *falco* – kot besedo oko – latinsko *oculus*. Vam ime ni preveč všeč.« Pokazala je na Jovana. »Zdi se vam pretenciozno in hkrati na nivoju fotrovskih for. Agencija že več let životari, a zadnje čase ima precej več posla, kljub temu da jo malo in slabo oglašujete. Sedež imate v družinski hiši, ki sta jo podedovala. Zgoraj sta si naredila dve ločeni stanovanji, pritličje pa uporabljata za poslovne prostore. Tako sta posel začela in tako je tudi ostalo. Starša sta bila velika komunista, ki sta si po rojstvu sina strašno želela še hčerko. Na njuno žalost se jima je rodil še drugi sin.«

Obrnila se je k Titu. »Vi ste gonilna sila te agencije.« Nato je pogledala še Jovana. »Vas pa tale posel ne zanima prav dosti. Da ne rečem, da vam dol visi. Raje brskate po spletu oziroma kar po vesolju, kadar se ne ukvarjate s stavami. Mimogrede, veliko sreče danes z Rigolettom, težka bo.«

Ponovno se je obrnila k Titu. »Vi ste poročeni, imate dva otroka, pred kratkim pa ste izgubili poročni prstan ... Dopuščam tudi možnost, da ste ga sneli, ker vas je motil. Niste tip moškega, ki si ga sname le pred prihodom samske ženske.« Na koncu se je obrnila še k Jovanu. »Vi pa ste tak tip, čeprav vas nobena še ni dokončno ujela.«

Potem je nastala taka tišina, da bi lahko slišal muho leteti, bi rekli v Rimu.

»Lahko bi še kaj dodala, a se bojim, da bi šlo za precej osebne in neprimerne opazke,« je po dolgem premoru naga-jivo dodala.

Brata sta planila v smeh, jaz pa sem zajel sapo.

Tit je z nasmeškom na obrazu vstal. »Okej, niste ravno Sherlock Holmes, a za potrebe naše agencije bo več kot dovolj.«

Jovan se je praskal po glavi, videti je bil zmeden.

»Gospodična Fikač – domnevam, da ste gospodična, saj prstana ne nosite –, lahko, prosim, malo počakate zunaj, da se člani komisije posvetujemo?« jo je vprašal Tit. Opazko o svojem stanu je preslišala. Ko je vstala, jo je Tit presenetil z dodatnim vprašanjem.

»To ne spada k razgovoru, gre le za osebno radovednost: katere televizijske detektivke ali detektivi so vam najbolj pri srcu in zakaj?«

Fikačevi je nekonvencionalen pristop ugajal. »Inšpektor Coliandro, to je nerodni inšpektor z italijanske televizije, ki ...«

»Poznam!« jo je navdušeno prekinil Tit.

»Med serijami pa *True Detective*, prva sezona.«

Titu so se oči prav zasvetile. »In zakaj?«

»Ker je preprosto najboljša in najbolj nihilistična detektivska serija vseh časov,« je resno odgovorila.

Tit je skoraj zajokal. Vedel sem, da je bilo delovno mesto njeno.

Takoj ko je zapustila pisarno, je navdušeno zašepetal: »Kaj menita?« Ne vem, zakaj je govoril tako tiho, vrata pisarne so bila vendarle iz masivnega lesa.

Izkoristil sem Jovanovo zamišljenost in izrazil svoje mnenje: »Zdi se mi izvrstna kandidatka!« Takoj sem se zavedel, da sem se prenglil. »Čeprav seveda nisem strokovnjak,« sem zato dodal.

»Boljše ne bomo našli!« mi je pritrdil Tit.

Jovan nama ni oporekal. Verjetno si je obetal znatno pomoč pri reševanju primerov, za katere mu je, kakor je rekla, dol viselo.

»Samo ... Tisto, kar je povedala o nama, je bilo malo *creepy*,« je naposled dodal. »Kako je določene stvari sploh vedela?«

Tit se je obrnil proti meni. »Rado, boš ti?«

Odhrcal sem se, končno sem imel priložnost pokazati, da bi lahko bil več kot tajnik.

Naslovil sem Tita. »Da si agencijo poimenoval ti, je sklepala po tem, da je Oculus Falco besedna igra z vajinim priimkom. Šala, ‚fotrovska fora‘, kakor je rekla ona, v stilu ‚v tretje gre Rado‘. Opazila je, da Jovanu tak humor ne ugaja preveč.« Tit se je nakremžil, a mi ni ugovarjal.

»Da agencija životari, se vidi po dekorju, začenši z vhodom. In logično je, da ima zadnje čase več posla, saj v nasprotnem primeru ne bi zaposlovala novih kadrov. Na naši spletni strani smo ta teden povečali velikost starega oglasa, s katerim že mesece iščeta novega sodelavca ali sodelavko. Na podlagi tega je sklepala, da se slabo oglašujemo ... Malo je pobrskala in opazila, da nas v medijih nikjer ni.«

Brata sta dobrohotno molčala; zaenkrat sem bil na varni strani.

»Da sta hišo podedovala, je tudi očitno, saj zgornje nadstropje drugače ne bi bilo razdeljeno na dve stanovanjski enoti, medtem ko se pritličje uporablja za poslovne prostore. To je z lahkoto sklepala še na podlagi napisov na zvoncih.« Tit mi je odločno prikimal, zato sem se še malce opogumil.

»Da si ti, Tit, gonilna sila agencije, je ugotovila – se opravičujem, Jovan – zaradi vajinega pristopa. Ti za današnji razgovor sploh nisi vedel. Poleg tega v kotu Titove pisarne visi diploma kriminalista, na kateri je navedeno njegovo uradno ime: Tito. Vse druge fotografije pa prikazujejo detektive iz raznih filmov in teve serij. Mimogrede, med njimi sta na vidnih mestih tako inšpektor Coliandro kot Rust Cohle, junak prve sezone nanizanke *True Detective*. Na steni tvoje pisarne, Jovan, skozi katero je prej vstopila, pa so slike astronautov iz programa Apollo.« Tudi Jovan je zdaj kimal, a sem slutil, da kmalu ne bo več.

»Na tvoji pisalni mizi,« sem rekel Titu, »je veliko papirjev in fasciklov, na tvoji, Jovan, pa ni ničesar. Opazila je, da brskaš po spletu. Ko je šla mimo tvojega tiskalnika, ji je v oči padel list s kvotami za konjske stave. Verjetno si podčrtal

visoko kvoto Rigoletta, na katerega si stavil kljub skromnim možnostim za uspeh.«

»Srce mi je razbijalo, ponosen sem bil nase.

Jovan se je vznemiril. »Upam, da mi Rigoletta ni zaklela.« Nekaj ga je begalo. »Kako pa je vedela, kdo je poročen in kdo ne, in za število otrok, ki jih ima Tit?« je vprašal. »So ti podatki kje na spletu?«

Še enkrat sem lahko zablestel. »Ne vem, če so. Tudi če niso – na Titovi mizi je opazila okvirje, hrbtno stran treh fotografij. Zdelo se ji je bolj verjetno, da prikazujejo ženo in dva otroka, kot da je ločen in ima tri otroke. Da je pred kratkim snel poročni prstan, priča svetel obroček kože na njegovem prstancu. Ko je bolje pogledala, je opazila, da je prst rahlo zadebeljen. Fotografij na tvoji prazni pisalni mizi ni, Jovan. Domnevala je, da bi, če bi imel družino, po Titovem zgledu tudi ti razstavil slike. Vsaj zato, da ti tega ne bi očitali.«

Jovan me je prvič, odkar sem prišel v Slovenijo, pogledal s spoštovanjem. Pridobil sem nekaj točk.

»Glej ga, mulca! Morda pa si vseeno nadarjen za ta poklic,« je presenečeno vzkliknil.

Bolj kot ti prav gotovo, sem si mislil.

»Okej, tisto o komunističnih starših mi je jasno,« je nadaljeval Jovan. »Če daš otroku ime Tito ... Ampak da sta si želela hčerko, no, s tem je pa udarila krepko mimo,« je zaključil.

»Boš ti, Rado?« me je ponovno izzval Tit.

Tokrat sem se samo popraskal po glavi in modro molčal, čeprav je bil odgovor na dlani.

»To pa res ni bilo težko, se vidi, da nisi odraščal v Jugoslaviji,« me je okrcal Tit. »Mene sta poimenovala po Josipu Brozu, to seveda drži. Hčer pa sta nameravala poimenovati po maršalovi zadnji ženi, Jovanki, vendar se jima je rodil še drugi sin.«

»Okej, ampak to še ne pomeni, da sta si želela hčerko,« se je užaljeno branil Jovan.

Tit je pomolčal in nato zamenjal temo. »Torej se strinjata, da ji ponudimo službo?«

»S poskusno dobo,« je pripomnil vidno zagrenjeni Jovan. Jaz sem v skladu s staro rimsko navado dvignil palec.

»Rado, pokliči jo, da se dogovorimo še o plači,« mi je ukazal Tit.

Ko je Fikačeva vstopila, je že vedela, da je sprejeta. »Kdaj lahko začnem?« je izstrelila, preden se je Tit sploh oglasil.

»Čak'te, čak'te, čak'te! Najprej se moramo dogovoriti glede plače,« jo je opozoril.

»Prav, dogovorjeno!« je izstrelila kot iz topa.

»Kako to mislite, dogovorjeno?« se je čudil Tit.

Zasmejala se je. »Ah, saj vam zaupam, da me ne boste preveč napetnajstili, a ne? Bomo podrobneje dorekli po koncu poskusne dobe.«

Brata sta molčala. Tita je povsem zbegala, Jovan pa se je izgubil v veselju svoje male družinske drame.

»Res imamo veliko novih primerov,« je končno izjavil Tit. »Vendar tako hitro ne bo šlo, prej moramo urediti vaše papirje in ...«

»Prav, potem bom jutri zjutraj začela bolj neuradno. Takoj bi rada zagrabila za delo. Kdaj odprete pisarno?« je samozavestno vztrajala.

Tit je bil videti kot nekdo, ki vedno težje sledi dialogu, saj se ta odvija v jeziku, ki ga ne obvlada najbolj.

»Ob devetih,« je naposled zajecljal.

»Odlično,« je zaključila Fikačeva. Dvignila je roko v pozdrav in se zmagoslavno odpravila proti izhodu.

* * *

Dan pred tragedijo, dopoldne

Moj prvi primer

Naslednje jutro sem do pisarne prikolesaril z novim elanom. Bil je petek, torej konec drugega tedna, odkar sem postal neformalni pripravnik agencije Oculus Falco. Vikenda se nisem posebej veselil, saj v maminem rojstnem mestu nisem nikogar poznal. Čakali so me le lenarjenje, branje in – če bi sploh zapustil svojo garsonjero – raziskovanje prestolnice in njene okolice.

Popolnoma sem bil osredotočen na službo. Končno se je začelo nekaj dogajati. V mislih sem imel predvsem prihod Fikačeve.

Pred vhod stare stavbe sem prispel dobre četrte ure prej kot običajno. Medtem ko sem kolo privezoval na drog, je Tit izstopil iz hiše in se odpravil proti svojemu belemu volkswagen. Stara mašina je nekoč verjetno veljala za vrhunec nemške tehnologije.

»Jutro, Rado. Dobra navada, tole tvoje kolesarjenje,« me je pohvalil in položil dlan na svoj okrogli trebušček.

Čakal ga je dan na terenu: domnevna zloraba bolniške, vročitev odpovedi najemnega razmerja in podobne radosti, kakor je dejal. Vprašal sem se, ali je bila tudi to ponesrečena besedna igra z mojim imenom.

»Ta novo frajlo bosta sprejela vidva z Jovanom. Včeraj, ko si že odšel domov, smo prejeli še en primer. Nujen ... in zelo dobro plačan.« Izžareval je zadovoljstvo, agenciji je spet bolje kazalo. Nisem bil povsem prepričan, ali mi je mimogrede očitno, da prezgodaj odhajam iz službe.

Usedel se je za volan in mi naprej govoril skozi odprto šipo: »Pazi, da ne bo Jovan kaj zajebal.« Stavek, ki mi ga je ponovil vsaj dvakrat na dan. Najina interna šala.

Titov nepričakovani odhod me je zbežal. Jovana seveda še ni bilo v pisarni. Iz svojega apartmaja oziroma ‚zgornjih prostorov‘, kakor sta jih imenovala brata, se je redko prikazal pred pol enajsto. Postal sem nervozen, čakal me je nenadejano dolg *tête à tête* s Fikačevo. Veselil sem se njenega prihoda v službo, a hkrati nisem vedel, kaj z njo početi dobro uro in pol. Dela še ni imela, primere, s katerimi smo se ukvarjali, sem poznal samo površno, o delovanju agencije pa tako ali tako nisem imel pojma.

Na Jovanovi pisalni mizi sem opazil nenavadno stvar: kup fasciklov. Med svojim zadnjim obiskom mi je čistilka zaupala, da se brata nekajkrat na leto na smrt skregata, ker naj bi se Jovan premalo vključeval v delo agencije. Mlajši brat je po takšnih prepirih za nekaj dni zavihal rokave, nato pa se počasi vrnil k svojim hobijem in razvadam, kakor se je izrazila čistilka.

»Predvsem babe in stave, za katere zapravi pol svojih zaslužkov,« je dodala. »Pije pa ne, to mu je treba priznat.« Pa naj še kdo reče, da čistilke samo opravljajo, sem si mislil.

Stopil sem do pisalne mize. Na vrhu kupa fasciklov je ležal listek, na katerem je pisalo: »Novi primeri – stari, zmigajte se! Tit.« Opazil sem, da je v ne povsem razumljivem sporočilu uporabil množino; očitno je napisano veljalo tudi zame. Ko sem listek ponovno prebral, me je navdušenje hitro minilo; šlo je za še eno Titovo bedno šalo. Novi uslužbenci naj bodo pri miru, stari pa naj se zmigajo. Žalostno, sem pomislil, da je sicer inteligenten človek suženj besednih iger. Celo na tekmo vanju v fotrovskih forah bi ga diskvalificirali.

Po Jovanovih papirjih si nisem upal pobrskati; usedel sem se za svojo pisalno mizo in vklopil računalnik.

Jutranje branje slovenskih spletnih portalov je bilo zame popolnoma nova razvada. Med odraščanjem v Rimu sem se osredotočal na italijanske medije, v katerih je Slovenija redko nastopala. Če pa že je, potem le v vlogi neke eksotične državnice. Tit mi je svetoval, naj dnevno preletim vsaj štiri ali pet različnih medijev, tako levo kot desno usmerjenih, da si ustvarim mnenje o domovini svoje mame. »Drugače boš hitro zapadel v miselne mehurčke ,ta rdečih' in ,ta črnih',« me je opozoril. Trdil je, da slovenski mediji pogosto sploh ne obravnavajo istih novic, da jih dejstva ne zanimajo in da gonijo neko politično agendo. »Novinarjev ni več, ostali so le levi in desni navijači. Novijači, pravzaprav,« je zadovoljno dodal.

Opazil sem, da so se v zadnjem tednu novice ponavljale: priprave na nove predčasne volitve, napetosti med levimi in desnimi demonstranti na ulicah – pri čemer so levi portali poudarjali izključno provokacije ,desnih nestrpnežev', desni pa izključno tiste ,levih huliganov' –, odzivi na rezultate referendumu za izstop Danske iz Evropske unije in, čisto na koncu, predvojno stanje na Tajvanu. Zadnje je bilo glavna novica v vseh svetovnih medijih.

Najbolj pozitivna vest je bila, da je neki Slovenec podrl več let star svetovni rekord v količini pojedjenih banan v minuti in se zmagoslavno vpisal v Guinnessovo knjigo. Komentator je pod naslovom »Banana republika« brez kančka ironije trdil, da je mladenič naredil več za prepoznavnost Slovenije kot vsi naši politiki skupaj. »Pa kaj je s to vašo obsedenostjo s prepoznavnostjo,« sem zamomljal. Zalotil sem se pri uporabi besede »vaša«.

Zvonec je pozvonil minuto pred deveto. Skozi okno pisarne sem zagledal Fikačevo, ki mi je veselo mahala – kot bi bila že dolgoletna sodelavca.

»Živjo, Rado,« me je pozdravila, ko sem ji odprl vrata. Snela je trendi bele brezžične slušalke, iz katerih je bilo slišati refren komada *Born to die* Lane del Rey. Zavedel sem se najine

minljivosti in za trenutek me je prevzela melanholija. Otožni glasbi navkljub je bila videti sproščena in dobre volje.

»Saj se lahko tikava, a ne?« me je vprašala, medtem ko je s pogledom prečesavala pisarniške prostore.

»Seveda,« sem navdušeno privolil. »V Italiji ljudje veliko prej preidejo na ti kot ... pri nas.«

Kljub temu mi je bilo nelagodno tikati žensko, ki je bila dobrih deset let starejša od mene.

»To mi je všeč,« je rekla. »Tudi Primorci smo bolj na izi.« Slekla je suknjič in se ponovno ozrla po pisarni.

»Tita še ni?« jo je čudilo. Za Jovana se ni zmenila. Popolnoma jasno ji je že bilo, kako stvari tu delujejo. Ko sem ji razložil, da je Tit na terenu in da jo bo sprejel Jovan, ni skrivala razočaranja.

»Zakaj Jovan? Ne potrebujemo ga, saj si tu ti!« je presenetljivo zaključila.

»Nov sem, ne bom vam mogel ... ti mogel ... kaj dosti pomagati,« sem zajecjal, čeprav mi je njena izjava laskala.

»Jovan pa mi bo?« se je posmehnila.

Spremil sem jo do njene nove pisalne mize, ki je stala neposredno za mojo. Najina pisarniška stola sta si kazala hrbet. Tit je ponoči pripravil še eno delovno postajo in jo opremil s starim računalnikom. Tako starim, da se je na njem verjetno še dalo igrati minsko polje. Usedla se je in ga prižgala.

»Odlično, na voljo imam že svojo mašino!« je vzkliknila, tokrat brez kančka ironije.

»S tem superračunalnikom sicer ne bom mogla vdreti v bazo FBI, kakor sem nameravala, je pa prav gotovo zmogljivejši od tistega, ki je spraval Armstronga na luno,« se je pošalila.

Na vratih se je pojavil Jovan. Spustil sem skoraj neslišen začudeni *oh*. Preostali del stavka – ste pa zgodnji danes! – sem zadržal zase.

Bil je sveže obrit in nosil je frajersko kavbojsko srajco, s katero se je odpravljajal na lov, kakor mi je zaupal pred začetkom vikenda.

»Če je Armstrong sploh bil na luni,« so bile njegove prve besede.

Fikačevo je na moje presenečenje sprejel profesionalno. Povabil jo je v svojo pisarno, kjer sta opravila nekaj birokratskih formalnosti. *Papirologijo*, ki mu jo je vnaprej pripravil Tit.

Po slabi uri me je pozval, naj se jima pridružim. V roke je vzel fascikel z vrha kupa.

»Usedi se, Rado,« me je pokroviteljsko nagovoril. »Bomo kar začeli z delom. Včeraj pozno popoldne smo dobili nov, zelo delikaten primer,« je gizdavo oznanil.

S Fikačevo sva zastrigla z ušesi.

Jovana v glavni vlogi do takrat še nisem videl. Užival je. »Obiskal nas je moški srednjih let, ki nam je ponudil lep znesek, če se takoj posvetimo njegovemu primeru.«

»Odlično!« sem si mislil. Tega sem se nadejal, ko sem sprejel mamin predlog, da poletje preživim v ljubljanski agenciji njenih bratrancev, medtem ko še naprej iščem »pravo« službo. V Ljubljani, v Rimu, kjerkoli pač.

»Gre za primer preverjanja zvestobe,« je antiklimaktično nadaljeval Jovan. Fikačeva ni skrivala razočaranja, glavo je nagnila nazaj in se ugriznila v ustnico. Tudi sam sem globoko izdihnil.

»To so naši vznemirljivi primeri?« je sarkastično vprašala. Jovan se je nasmehnil. Od mene takih opazk že ne bi sprejel.

»Točno tako. Še en nezaupljiv mož, ki hoče vedeti, kdo vse servisira njegovo ženo. Kadar pridejo do nas, tako ali tako že dobro vedo, koliko je ura. Praviloma ne želijo izvedeti, ali jih partnerka vara, temveč samo, s kom. Po navadi tudi to vedo; potrebujejo le dokaze.«

Iz fascikla je vzela veliko fotografijo ženske. »Vendar ... vendar je tale primer kljub vsemu bolj zanimiv in nekoliko bolj občutljiv,« je vzvišeno rekel. »Poznata tole?«

Pokazal nama je sliko prikupne ženske s kratkimi temnimi lasmi in očarljivim sončnim nasmehom. Imela je mediteransko polt in slovanske poteze. Njen obraz je v Sloveniji poznal že skoraj vsak bedak. Celozaz. Lara Šmit, slovenska športna legenda. Pred dobrimi petnajstimi leti je med nesrečnim finalom US opna, v katerem je zapravila tri zaključne žogice, zanjo navijala cela država. Slab teden po svojem največjem dotedanjem uspehu si je v avtomobilski nesreči hudo poškodovala koleno. Po treh letih kalvarije in nekaj neuspešnih poskusih vrnitve je pri štiriindvajsetih zaključila sila obetavno športno kariero. Cela Slovenija je spremljala njeno osebno dramo in sočustvovala z njo.

»Šmit,« je suhoparno izustila Fikačeva in še naprej strmela v sliko. Kljub njenemu umirjenemu tonu je bilo čutiti, da je Jovan zdaj pridobil vso njeno pozornost.

»Teniška šampionka,« sem dodal jaz. »In tudi ...«

»Beeh, *wrong!*« me je v slogu voditelja televizijskega kviza prekinil Jovan. »Športnica je bila v nekem drugem življenju, danes je vodja novoustanovljene stranke ...«

»SEKS,« ga je dopolnila.

»Ravno to sem hotel reči,« sem nejevoljno pripomnil. Na živce mi je šlo, da so me imeli za avtsajderja, za nekoga, ki o sodobni Sloveniji ne ve ničesar, samo zato, ker je odraščal v tujini. V zadnjem tednu sem na spletu pogosto naletel na novice o Lari Šmit in njeni novoustanovljeni Slovenski evropski konstruktivni stranki, SEKS.

»Domnevam, da ni ta naša nova stranka,« je dodala.

»Uh, tole s ‚stranko‘ bi bilo pa Titu všeč,« se je muzal Jovan. »Vidva se res ujemata, isti smisel za humor imata.«

»Pardon, besedna igra o stranki ni bila namerna,« se je opravičila.

»Odlično, to me malo pomirja,« si je oddahnil Jovan. »Torej, stranka v smislu naročnice, osebe, ki plačuje za naše storitve, zagotovo ni. Je pa Lara Šmit naš nujni primer. Njen mož mi je včeraj zaupal nekaj informacij, ki sta jih dolžna zadržati zase. Prvič, da ima poln kufer govoric, da ga vara. Zdaj, ko je Šmit ponovno v žarometu medijev, je nastopil čas, da končno izve, pri čem je. Drugič, če ga res vara, želi, da mu priskrbimo trdne dokaze o tem. Nobenih meglenih fotk, na katerih se sprehaja po cesti s kakim nasmejanim frajerjem. Tretjič, dokaze, v kolikor obstajajo, želi dobiti v najkrajšem možnem času. Včeraj sva že opravila vse formalnosti – podpis pooblastila in take reči. Ocena stroškov ga ni preveč zanimala, pripravljen je zelo zelo dobro plačati.« Besedi »zelo« je podkrepil z gesto preštevanja denarja.

Fikačeva je bila skeptična. »Nekaj ne štima. Nisem strokovnjakinja za dokazovanje nezvestobe, ampak – a niso časovni pritiski v takih primerih nesmiselni? V kratkem času lahko dokažeš nezvestobo, zvestobe pa prav gotovo ne moreš ,dokazati'.« V zraku je narisala navednice. »Neki tip je lahko cel mesec ,zvest', med službenimi potovanji pa se udeležuje megaorgij v Celovcu.«

Koncept, ki ga je razložila, mi je bil jasen, Celovec pa bistveno manj.

Jovan se je zasmejal. »Dobro, da vem, kje potekajo ta dobre orgije. Šalo na stran, prav imate, naloga je jasna: tip dobro ve, da ga žena vara, in želi, da mu priskrbimo dokaze. Čim prej. Pravzaprav takoj.«

»Zakaj ravno zdaj?« je vprašala. »Zakaj takšna nuja?«

Jovan je dvignil roke. »Odgovor je zelo enostaven: *none of our fucking business*. Gregorju Fleischmanu, naši stranki, moramo priskrbeti to, kar zahteva, še posebej ker bo mastno plačal. Drugo nas ne zanima in nas ne sme brigati.« Prvič sem ga videl v šefovski vlogi; odsotnost Tita je nanj blagodejno vplivala.

»Že že,« je ugovarjala. »To mi je popolnoma jasno. Ampak motivi, ki ženejo stranko, so lahko koristen smerokaz, kje in kaj iskati.«

»Če sem prav razumel, bo od naših zaključkov odvisno, ali ji bo stal ob strani v tej njeni politični avanturi ali pa se bosta razšla. Politika je kurba, ne bo se pustil vlačiti po rumenih medijih, kakršni so danes praktično vsi. To je vse, kar vem. Da je absolutna diskretnost nujna, verjetno ni treba dodati,« je teatralno poudaril.

Zavila je z očmi in razširila roke. Zanj je bilo to popolnoma samoumevno.

Jovan je zaključil svojo didaktično predstavitev. »Plan dela je sledeč: jaz sem danes – in tudi čez vikend – popolnoma zaseden. Sem splaniral vnaprej, žal. Zaključujem zbiranje dokazov za hud primer mobinga. Tit je danes na terenu, čez vikend pa gre z ženo v Benetke praznovat dvajseto obletnico poroke.«

Fikačeva je modro molčala. O Titovi obletnici poroke nisem dvomil, o Jovanovem ‚splaniranem‘ vikendu pa. Razen če je že rezerviral kakšen kazino ali bordel, po možnosti v Celovcu.

Njegovi uverturi je sledil predvidljiv zaključek. »Primer bosta zato morala prevzeti vidva, in to takoj. Od ponedeljka dalje bomo vsi v agenciji delali na tem. Prej ko najdemo dokaze, višja bo premija.«

Razmišljal sem, ali je res najprej uporabil dvojino in nato še besedo »vsi«. Zastal mi je dih.

Predaja primera za Fikačevo vseeno še ni bila zaključena. »Dogovorjeno, vendar bi najprej rada opravila osebni pogovor s stranko. To je v takih primerih ključno.«

Jovan je odkimal z glavo. »Ne bo šlo. Prvič zato, ker je možakar posebej poudaril, da dodatnih informacij nima. Ne namerava špekulirati o ženinih morebitnih ljubimcih. Drugič zato, ker bo tip od danes do nedelje dopoldan na službenem

potovanju v tujini. Morda se lahko za pogovor dogovorita prihodnji teden, vendar moramo z delom začeti že danes. Saj razumeta, službeno potovanje ... priložnost dela tatu.«

»Nihče ni osumljen kraje,« je oporekala.

»No, ampak ste razumeli poanto, kajne?« je vztrajal Jovan.

»Niti ne,« mu je muhasto kljubovala. Prešuštvo in kraja zanjo očitno nista spadala v isto kategorijo.

»Kraje z veseljem preganjam, s prešuštvom pa imam veliko težav. Za živalske vrste, kakršna smo ljudje, monogamija pač ni naravna.« Ni bilo jasno, ali se zafrkava ali ne.

Jovan je veselo prikimal. »Se popolnoma strinjam! Nikogar ne preganjamo, pa tudi obsojamo ne. Imamo pač stranke, ki nam je pripravljena prekleto dobro plačati za določene storitve. To smo ji dolžni zagotoviti.« Jovanovih deontoloških pridig nisem bil vajen.

Tokrat ni želela polemizirati. »Seveda. Samo za to gre, da bi se laže ukvarjala s prešuštvom političarke, ki moralizira o svetosti družine. SEKS tega ne počne.«

»Draga kolegica, ali se bomo lotili dela ali se bomo šli moralno filozofijo? Fascinantna tema, o kateri imam tudi sam nekaj originalnih misli. Vendar agencija na njihov račun ne bo zaslužila kruha.« Zvenel je kot brat. Fikačeva mu je le prikimala – kot poredna šolarka ravnatelju.

Fascikel je podržal v zraku. »Tu noter bosta našla vse podatke, ki jih potrebujeta. Naredita si plan dela. Glede na časovni pritisk, s katerim se soočata – soočamo –, vam bo Rado povsem na voljo. Nudil vam bo vso podporo, ki jo boste potrebovali, tako v pisarni kot na terenu. Vedite samo, da fant nima detektivske licence. Je pa vaš štiriindvajset ur na dan, kajne, Rado?«

»Z veseljem,« sem mu pritrdil – glede na to, da je bil njegov zadnji namig, da bom njen noč in dan, dvoumen, morda celo nekoliko preveč navdušeno.

Tokrat mi je iz zagate pomagala Fikačeva; osredotočila se je na najino nalogo. »Verjetno moramo Laro Šmit začeti spremljati takoj, ko njen mož danes odpiči na službeno potovanje. Petek zvečer se zdi dober čas za randi z ljubimcem.«

Jovan je prešel na operativni načrt. »Vemo, da bo danes pri njej večerjala in prespala svakinja, Fleischmanova sestra iz Novega mesta. Jutri zjutraj ima namreč zgodnji let iz Ljubljane. Najbrž moža ni najbolj priporočljivo varati ob prisotnosti njegove sestre. Sobota se zdi bolj primeren dan oziroma noč.«

»Super!« sem vzkliknil. Nisem bil pripravljen na takojšnjo akcijo.

»Bolje tako,« je potrdila Fikačeva. »Najprej moramo preučiti osebo, ki jo bomo zasledovali, in se seznaniti z njenim svetom.«

Jovan nama je predal opremo za zasledovanje: majhno infrardečo kamero in ključke službenega smarta, ki naj bi ga uporabila, če bi Laro Šmit kdo kam odpeljal z avtom. Po avtomobilski nesreči, zaradi katere je zaključila kariero, namreč ni več vozila. Še dobro, da sem se ljubiteljsko ukvarjal s fotografijo in imel vozniško dovoljenje.

Mlajši Sokolič je bil s svojim nastopom vidno zadovoljen. Obrnil se je proti računalniku in nama tako nakazal, da je brijinga konec. Verjetno je zamujal z načrtovanjem svojega naporenega vikenda.

Fikačeva je vstala, vzela fascikel, ki ji ga je ponudil Jovan, in se odpravila proti svoji oziroma najini pisarni. »Krasno, torej bova začela z delovno soboto,« se je iskreno veselila.

Prosila me je, naj o Lari Šmit izbrskam vse, kar se da, pri čemer naj bom pozoren zlasti na obdobje njenega vstopa v politiko. Čeprav je bilo to poglavje kratko, je bila naloga velik zalogaj; stranka SEKS je bila nova politična senzacija, Šmitova pa stara ljubljena slovenske javnosti. Priprava dokumentacije o njej je bila zame prvi resni agencijski izziv.

Nalogo mi je nazorno obrazložila. »Izbrskaj podatke – in predvsem čenče – o njenem zasebnem življenju. Ko vstopiš v politiko, bodo o tebi že našli kakšno umazanijo. In to nekako spravili v javnost, čeprav preko kakšnega obskurnega portala. Poznati hočem njene hobije, s kom se družijo, kaj počne. Česar ni v medijih, bova pa izvohala sama.«

Ponovno mi je pomežiknila. Uporabila je dvojino. Bila sva tim.

* * *